

lille, halvblinde Mand med det kejtede Væsen, som han hidtil havde anset for lidt af en enfoldig Pusling, stod her foran ham fuld af Iver og forfægtede selvstændige Anskuelser, aabenbarede en Indsigt, udfoldede en Sagkundskab, der ganske overvældede ham. Og i sit stille Sind tog han heraf en ny Bekræftelse paa, at meget af den Miskendelse og Uret, hvorunder Bønderne alle Dage havde lidt og endnu led, alene skyldtes Mangel paa ret Forstaaelse af dem. Det gik i disse Øjeblikke tilfulde op for ham, hvor ganske nødvendigt det var — ogsaa for dem, der vilde virke som Præster mellem disse Folk — at slutte sig til dem helt og holdent for at vinde deres Fortrolighed.

Anders Jørgen, der følte sig smigret ved Emanuels Interesse for hans Bedrift, blev mere og mere snaksom. Han førte ham efterhaanden rundt gennem alle Udlænger og Udhuse, viste ham Havreboden, den lukkede Hestegang, tog ham med ind i Faarestien, ned i Roekælderen, — og Emanuel fulgte overalt uden Modstand. Tilslidst, da de kom ind i Svinehuset, og Anders Jørgen i sin Ivrighed vilde have ham med over Indhegningen, for at han kunde føle Svinene paa Flæsket, blev det dog Emanuel for meget. Han lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde:

„Tak, kære Anders Jørgen — men det, tror jeg, jeg maa bede om at have tilgode til en anden Gang.“

I det samme viste ogsaa den hvidblonde Ole sig for at melde, at Middagsmaden var færdig. Emanuel hilste kammeratlig paa sin tilkommende Svoger og tog ham for første Gang nøjere i Øjesyn, — det var en køn, frisk, femtenaarig Knøs, lidt stille ligesom Hansine og med et endnu ganske barnligt Ansigtstudtryk.

„Vi to skal blive Venner!“ sagde han og kneb ham i den æblerøde Kind.

Fyren stirrede maabende op paa ham og derefter hen paa Faderen; og saa saare Emanuel slap ham, løb han, alt hvad han kunde, bag om Ladelængen og ind i Bryggerset, hvor han grinende fortalte Husmandskonen, hvad Kapellanen havde sagt. Men Konen, som efterhaanden havde faaet Færten af, hvad der var paafærde, trak Munden op til Ørene og sagde: